

3161

2den Beh. af Lovf. sigtende til at fremme Lehus o. s. v. Overg. t. fri Grundeendom.

3162

Majoratet, først naar de nulevende eller de nu udsfangede Arvinger ere uddøde, skal kunne gaa i Arv paa samme eller lignende Maade som andre Grundeomme. Mindretallet er som sagt ikke utilbøieligt til at gaa ind paa Indrømmelser, og jeg skal ikke ubetinget sige, at netop det her Foreslaaede er det Rigtige, hvori der ikke behøver at gjøres Forandring. Naar vi have fremsat vor Tanke, har det egentlig kun været for at give Thinget Leilighed til en Afstemning over selve Principet og for at erfare, hvorvidt den høitærede Minister maatte være tilbøielig til at gaa ind derpaa med nogen Modifikation, thi da vil Mindretallet ogsaa være tilbøieligt til at gjøre Indrømmelser. At vedtage et Lovforslag, hvorved der ikke gjøres Fremskridt, men hvorved der ret beset maatte endogsaa gjøres et Tilbagekridt, have vi derimod ikke troet at kunne være med til. Med disse saa Ord skal jeg paa det Bedste anbefale vore Forslag til det høie Things Vedtagelse.

Chr. Nimestad: De Forslag, der findes under Nr. 1, 2 og 45, skal jeg ikke længe opholde mig ved, thi jeg kan ikke antage andet, end at en Vedtagelse af disse Forslag vilde være ensbetydende med Forkastelse af det foreliggende Lovforslag. Naar man fjender Sagens Forhandling i det andet Thing, vil man have overbevist sig om, hvor vanskelig en Gaaing dette Lovforslag selv i det nuværende Omfang har havt gennem det andet Thing, og naar det alligevel har kunnet gaa igennem og naae hertil, har det været, fordi det havde sin Stykke deri, at det holdt sig fuldstændig sikkert indenfor Grundlovens Ramme og var en utvivlsom Gjennemførelse af et Bud i Grundloven, idet det holdt sig til alene at fastsætte, hvorledes Majorater kunne overgaa til fri Grundeom, men ikke indlød sig paa noget skal. Gaar man nemlig til et skal, tror jeg, det vil være klart for Enhver, at Sagen ikke vil kunne gennemføres. At i Dvirgt Lovgivningsmagten kan foreskrive en tvungen Overgaaing af Majorater til fri Grundeom og

det uden enten at komme i Strid med Grundloven eller støde an mod den øvrige Lovgivning, er Noget, som jeg selvfølgelig ikke skal bestride, men jeg tror, at saaledes som Situationen er, vil det ikke kunne lykkes at gennemføre det. Jeg vil i Dvirgt tilføie, at hvis der skulde være Tale om at gjøre et saadant Skridt, vilde det være langt naturligere at følge det Spor, som er anvist i Udvalgets Betænkning iforsjov, og hvorefter Majoraterne ved alle de nu Fødtes eller Udsfangedes Død skulde overgaa til fri Grundeom i den dalevende Besidders Haand, end, saaledes som her, at bestemme, at om 27 eller 28 Aar skulde samtlige Majorater i Løbet af 1 Aar sælges, og af de indkomne Midler oprettes Noget, som kaldes en Familieforsørgelse. Jeg skal nu slet ikke opholde mig ved, at Forslaget, som det nu foreligger under Nr. 45, i flere Punkter er uklart. Det er jo saaledes ingenlunde klart, hvad der menes med, at disse Majorater skulle i 1899 ophøre med at nyde Majoratsherligheder; i det Mindste veed jeg ikke, hvad Tanken er dermed. Egeledes er det uklart, hvem det skal tilveiebringe den Familiestiftelse eller Fundats, der omtales i den nye § 27, og det er fremdeles uklart, hvad der menes med „Familieforsørgelsesfonden“, idet man ikke veed, hvem der skal have Afgang dertil, om det skal være en Enkelt af Familien eller den hele Familie eller trangende Medlemmer deraf. At dette er uklart, men det er ganske vist mindre væsentligt, og det Uklare vilde kunne fjernes, hvis man ellers kunde gaa ind paa den Tanke, der ligger til Grund derfor. Hovedsagen er imidlertid, at, selv om man vilde se bort bort fra de retslige Betænkkeligheder, der kunde være ved at tage Sagen paa den Maade, saa kan dog Ingen selv ved det flygtigste Overblik undgaa at se de overordentlige økonomiske Betænkkeligheder, som det maa have saaledes i Løbet af 1 Aar at lade saa uhyre store Samlinger af Grundeomme som dem, hvorom der her er Tale, pludselig undergaa